

[H. C. Hansen.]

skattelettelse. Der er visse plakater fra gammel tid, man skal leve op til, og selv finansministeren er altså gået ind på spøgen, gået ind på linien. Nu må vi altså se på disse ting vedrørende skattelettelse, og vi må forsøge på at gøre det til en reel og rimelig skattelettelse først og fremmest i forhold til de mindre, de jævne og mellemste indkomster.

Jeg må måske have lov til at indskyde den bemærkning, at jeg begriber ikke, at regeringen, når den endelig ville fremsætte et sådant forslag, som den altså har gjort, så ikke i hvert fald har friholdt familier med børn, direkte friholdt dem ved en forhøjelse af børnetilskuddet udover den overflytning af skotøjsrabatbeløbene hertil. Det gjorde vi i 1950, da vi sidst rørte ved tilskudsordningerne.

Den højtærede finansminister har lagt megen vægt på, at hans forslag ikke rører ved pristallet. Vi har fået en detaljeret beregning over, hvorledes pristalsfamilien forblev ganske uberørt af prisstigningerne. Vi har ingenting fået at vide om, hvordan forslagene vil virke for de øvrige familier. Jeg har forsøgt at give et billede heraf. Det er jo ikke regeringen ubekendt, at den overvejende del af landets familier har mindre indtægt end pristalsfamilien. Gud ved, om man ikke med rimelighed kan skønne, at af de godt halvanden million skatteydere, der findes her i landet, er der ikke mere end en kvart million, der har en større indtægt end pristalsfamilien. Jeg synes derfor, at det er en tvivlsom form for familiepolitik, man her lægger op til, ikke mindst for de konservative, der har snakket så meget om familiepolitik.

Om de fremsatte sociale forslag skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Der har øjensynlig indenfor regeringen været klarhed over, at blandt dem med de små indtægter kunne i hvert fald alders- og invaliderentyderne ikke bære brød- og mælkefordyrelsen, og man har derfor foreslået en forhøjelse af det særlige tillæg med 10 kr. om året. Det kan man da ikke mene! 10 kr. om året, det er halvdelen af den merudgift, som alders- og invaliderentyderne gennemgående vil få. Hvorfor i alverden skal de allerdårligst stillede oven i købet snydes for en tikroneseddel? Jeg har godt set, at man ikke har sagt noget om 10 kr., man taler om en forhøjelse på 25 pct., det er en behagelig

form. Det drejer sig om 10 kr. i indtægt for de gamle og 20 kr. i udgift minus 10 kr. for de dårligst stillede. Det kan man da ikke mene.

Forslaget om en forhøjelse af den fradragfri renteindtægt for rentenydere vil vi gerne se nærmere på i et udvalg. Der er jo meget fornuftigt i dette forslag, og jeg går ud fra, at vi kan blive enige her. Spørgsmålet er bare, hvilke andre ting i denne sammenhæng der egentlig skulle have været taget op. Er det ikke sådan, at den højtærede socialminister i en fart har plukket nogle ting frem og sagt: nu stanger vi dem ud, de koster ikke så forfærdelig meget? Det samlede problem ligger i folkeforsikringskommissionen, og dets løsning hænger nøje sammen med hele folkepensioneringsproblemet, som endnu ikke er afklaret i kommissionen. Jeg bliver forhåbentlig ikke misforstået. Det er da klart, at de forbedringer, der kan tilvejebringes på disse punkter, må vi samarbejde om. Det er måske lidt løstrevet, men når alt kommer til alt, er det alligevel et spørgsmål, vi sagtens bliver enige om under den forhandling, som skal finde sted.

De tre andre sociale forslag: statens tilskud til sygekasserne, forhøjelse af normalbidragene til enligstillede kvinder med børn og erhvervsvejledning, kan vi heller ikke komme op at slås om. Om de dækker vore synspunkter, er en anden sag. Vi må forbeholde os vore enkeltbemærkninger hertil, vi må se på hvert enkelt forslag og drøfte det i salen og i udvalgene, men i princippet kan vi naturligvis for vort vedkommende medvirke til forslag som dem, der her er tale om. Vi vil navnlig gerne fremhæve nødvendigheden af at gøre de faste tilskud til sygekassernes pristalsbestemte og nødvendigheden af at ændre indtægtsgrænserne for normalbidragenes ydelse. Det er saglige spørgsmål, vi må vende tilbage til i de udvalg, der nedsættes om disse anliggender.

Så må jeg måske endelig om det eneste skatteforslag — hvis jeg kan bruge det udtryk —, finansministeren ikke har fremsat, forslaget om forhøjelse af jernbanetaksterne, som jo er bebudet, og som ikke er finansministerens, men naturligvis den højtærede minister for offentlige arbejders forslag, sige, at vi kan godt se den økonomiske baggrund for en sådan forhøjelse af jernbanetaksterne, og vi kan også se den økonomiske begrundelse derfor. Jeg vil tro, at der er en saglig mulighed for, at vi om denne side af sagen